

Apellant märgib selle kohta esiteks, et Esimese Astme Kohus pani toime õigusnormi rikkumise, kui ta tõlgendas Pariisi konventsiooni artiklit 6 ter grammatiliselt ja kontekstiväliselt, võtmata arvesse selle sätte ja üldisemalt kogu konventsiooni mõtet; pärast selle muutmist 31. oktoobri 1958. aasta Lissaboni aktiga näeb konventsioon ette, et kõik kaubamärke puudutavad sätted laienevad ka teenuste kaubamärkidele, välja arvatud mõned sätted, mis käesolevasse asja ei puutu.

Teiseks väidab apellant, et ühenduse seadusandja ise ei ole nõus eristama kaupade kaubamärke ja teenuste kaubamärke, kuna ühenduse kaubamärgi määramise artiklis 29, mis võtab üle Pariisi konventsiooni artikli 4 A, mis puudutab prioriteediõigust, on sõnaselgelt nimetatud kaubamärgitaotlusega hõlmatud teenused.

Kolmandaks märgib apellant, et vastupidi sellele, mida leidis Esimese Astme Kohus edasikaevatud kohtuotsuses, tuleb 27. oktoobril 1994 Genfis vastu võetud lepingu kaubamärgiõiguse kohta artiklit 16 tõlgendada nii, et see selgitab Pariisi konventsiooni kohaldamisala, laiendamata seda siiski olukordadele, mis on konventsiooni kehtivas redaktsioonis välistatud.

Apellant rõhutab lõpuks, et hiljutises otsuses möönis ka Euroopa Kohus vähemalt kaudselt, et Pariisi konventsioon näeb ette kaupade kaubamärkide ja teenuste kaubamärkide võrdse kohtlemise.

⁽¹⁾ Nõukogu 20. detsembri 1993. aasta määrus (EÜ) nr 40/94 ühenduse kaubamärgi kohta (EÜT 1994, L 11, lk 1; ELT eriväljaanne 17/01, lk 146).

⁽²⁾ United Nations Treaty Series, köide 828, nr 11847, lk 108.

Kostja: Carsten von der Heyden.

Eelotsuse küsimus

1. Kas nõukogu 20. detsembri 1985. aasta direktiivi 85/577/EMÜ tarbija kaitsmise kohta väljaspool äriruumi sõlmitud lepingute korral (⁽¹⁾), artikli 1 lõike 1 esimest lauset tuleb tõlgendada nii, et see hõlmab ka tarbija liitumist isikuühinguga, äriühinguga, seltsi või ühistuga, kui liitumise peamine eesmärk ei ole mitte äriühingu, seltsi või ühistu liikmeks hakkamine, vaid liikmeks astumine asendab — nagu see on tihti eelkõige suletud kinnisvarafondides osalemisega — investeringuid või vara saamist, mis on tavaliselt vastastikuste lepingute esemeks?
2. Kas nõukogu 20. detsembri 1985. aasta direktiivi 85/577/EMÜ tarbija kaitsmise kohta väljaspool äriruumi sõlmitud lepingute korral, artikli 5 lõiget 2 tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus siseriiklik (kohtupraktikast tulenev) õiguslik tagajärg direktiivi artikli 7 mõttes, mille kohaselt juhul, kui tarbija taganeb sellise koduukselepinguga ettenähtud liitumisest, siis on tal õigus nõuda äriühingult, seltsilt või ühistult taganemise jõustumise hetke seisuga arvutatud lahkumishüvitist, s.t äriühingule, seltsile või ühistule tehtud panuse suurusele tema lahkumise hetkel vastavat summat, kusjuures ta peab arvestama võimalusega, et äriühingu, seltsi või ühistu majandusliku arengu tõttu võib ta saada tagasi oma panusest väiksema summa või tal võib tekkida lisaks tehtud panuse kaotamisele koguni täiendav maksekohustus, kuna lahkumishüvitis on negatiivne?

⁽¹⁾ EÜT L 372, lk 31; ELT eriväljaanne 15/01, lk 262.

Eelotsusetaotlus, mille esitas Bundesgerichtshof (Saksamaa) 22. mail 2008 — E. Friz GmbH versus Carsten von der Heyden

(Kohtuasi C-215/08)

(2008/C 209/33)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Bundesgerichtshof

Põhikohtuasja pooled

Hageja: E. Friz GmbH.

22. mail 2008 esitatud hagi — Euroopa Ühenduste Komisjon versus Iirimaa

(Kohtuasi C-221/08)

(2008/C 209/34)

Kohtumenetluse keel: inglise

Pooled

Hageja: Euroopa Ühenduste Komisjon (esindajad: R. Lyal, W. Mölls)

Kostja: Iirimaa

Hageja nõuded

- Tuvastada, et sigarettide jaemüügi miinimum- ja maksimumhindade kehtestamisega on Iirimaa rikkunud nõukogu 27. novembri 1995. aasta direktiivi 95/59/EÜ (*) muude tubakatoodete tarbimist mõjutavate maksude kohta peale käibemaksu artikli 9 lõikest 1 tulenevaid kohustusi;
- tuvastada, et jättes esitamata teabe kohaldatavate liri õigusaktide kohta, mis on vajalik, et komisjon saaks täita oma kohust jälgida direktiivi 95/59 kohast täitmist, on Iirimaa rikkunud EÜ artiklist 10 tulenevaid kohustusi;
- mõista kohtukulud välja Iirimaaalt.

Väited ja peamised argumendid

1986. aasta tubakatoodete (reklaami kontrollimine, sponsorlus ja müügi edendamine) (nr 2) määrustest ning tubakatootjate ja -importijatega kõnealuste määruste kohaldamise kohta sõlmitud kokkulepetest lähtuvalt on Iirimaa kehtestanud sigarettide miinimumhinna, mis ei või ületada 3 % allapoole konkreetse sigaretkategooria kaalutud keskmisest hinnast. Kuna tootjad ja importijad ei või kehtestada kõrgemat hinda kui 3 % üle kaalutud keskmisest hinna, on Iirimaa kehtestanud ka sigarettide maksimumhinna. Kõnealune süsteem on vastuolus direktiivi 95/59 artikli 9 lõikega 1, mille kohaselt tubakatootjad „võivad vabalt määrata oma toodete jaemüügi maksimumhinnad”.

EÜ artikli 10 alusel on liikmesriigid kohustatud hõlbustama komisjoni ülesannete täitmist, eelkõige järgides kohustust esitada teavet liikmesriigi kohustuste rikkumise hagimenetluses. Komisjon väidab, et komisjoni korduvatele taotlustele vaatamata kohaldatavate liri õigusaktide kohta teabe esitamise kohustuse rikkumisega on Iirimaa rikkunud EÜ artiklist 10 tulenevaid kohustusi.

(*) EÜT L 291, lk 40; eestikeelne eriväljaanne 09/01, lk 283.

21. mail 2008 esitatud hagi — Euroopa Ühenduste Komisjon versus Belgia Kuningriik

(Kohtuasi C-222/08)

(2008/C 209/35)

Kohtumenetluse keel: hollandi

Pooled

Hageja: Euroopa Ühenduste Komisjon (esindajad: H. van Vliet ja A. Nijenhuis)

Kostja: Belgia Kuningriik

Hageja nõuded

- Tuvastada, et Belgia Kuningriik ei ole universaalteenuse osutamise kohustuste kulude arvestamist ning rahastamist käsitlevaid norme üle võttes täitnud talle direktiivi 2002/22/EÜ artikli 12 lõikest 1, artikli 13 lõikest 1 ja IV lisa A osast tulenevaid kohustusi;
- mõista kohtukulud välja Belgia Kuningriigilt.

Väited ja peamised argumendid

Direktiiv 2002/22 reguleerib muu hulgas juhtumeid, mil turg ei rahulda piisavalt lõppkasutajate vajadusi ning sisaldab sätteid universaalteenuse kättesaadavuse kohta. Direktiivi artikli 12 lõige 1 sätestab, et kui riigi reguleerivad asutused leiavad, et universaalteenuse osutamine võib universaalteenust osutama määratud ettevõtjale olla ebaõiglane koorem, arvutavad nad artiklis 12 näidatud viisil välja universaalteenuse osutamise netokulud. IV lisa A osa sisaldab sätteid netokulude arvestamise kohta. Artikli 13 lõige 1 sätestab, et kui riigi reguleeriv asutus leiab artiklis 12 nimetatud netokulude arvestamise põhjal, et ettevõtja kanda on ebaõiglane koorem, otsustab liikmesriik määratud ettevõtja taotluse korral võtta kasutusele mehhanism netokulude kompenseerimiseks.

Komisjoni arvates ei ole Belgia nõuetekohaselt üle võtnud direktiivi artikli 12 lõike 1, artikli 13 lõike 1 ja IV lisa A osa sätteid. Belgia õigusnormid ei näe nimelt ette küsimuse hindamist, kas sotsiaalsete tariifide pakkumine universaalteenuse pakkumise raames on nimetatud ettevõtjatele ebaõiglane koorem. Sellega ei vasta Belgia regulatsioon netokulude arvestamise nõuetele, mis on muu hulgas kindlaks määratud direktiivi IV lisa A osa viimases osas.

Eelotsusetaotlus, mille esitas Verwaltungsgericht Oldenburg (Saksamaa) 26. mail 2008 — Stadt Papenburg versus Saksamaa Liitvabariik

(Kohtuasi C-226/08)

(2008/C 209/36)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Verwaltungsgericht Oldenburg